

عنوان مقاله:

تبیین موانع استفاده بهینه از ظرفیت موسسات پژوهشی خصوصی در ایران

محل انتشار:

فصلنامه بهبود مدیریت، دوره 6، شماره 4 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد صادق خیاطیان - دانشجوی دکتری مدیریت تکنولوژی، دانشکده مدیریت و حسابداری، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

سید رضا سلامی - استادیار گروه مدیریت صنعتی، دانشکده مدیریت و حسابداری، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

توسعه پژوهشی، فناوری و نوآوری به ندرت حاصل فعالیت یک فرد یا شرکت خاصی است و در اکثر موارد حاصل فعالیت مجموعه ای از اجزاء بوده و مستلزم وجود روابط مناسب میان این اجزاست. برخی از اجزای این شبکه عبارتند از: نهادهای سیاست گذاری و برنامه ریزی، مراکز آموزشی و پژوهشی، موسسات مالی و اعتباری، نهادهای نظارتی و حقوقی، واحدهای تحقیق و توسعه و... در ایران موسسات پژوهشی مختلفی وظیفه انجام کارهای پژوهشی را بر عهده دارند که از جمله می توان به دانشگاه ها، موسسات پژوهشی وابسته به دستگاه های اجرایی، موسسات پژوهشی وابسته به نهادهای عمومی غیردولتی، موسسات پژوهشی خصوصی و ... اشاره کرد که پیرامون مأموریت ها و وظایف هریک از این موسسات، ابهاماتی نیز وجود دارد. با توجه به اجرای اصل ۴۴ قانون اساسی و سیاست خصوصی سازی دولت، نقش موسسات پژوهشی بسیار قابل توجه خواهد بود. اما واقعیت ها نشان می دهد که این موسسات نتوانسته اند به جایگاه واقعی خود در کشور دست یابند. در این تحقیق تلاش شده است تا با بهره گیری از ادبیات موضوع و مصاحبه با خبرگان، عوامل عدم استفاده بهینه از ظرفیت موسسات پژوهشی خصوصی شناسایی شوند. پرسشنامه تحقیق با دربرداشتن ۱۷ عامل بین ۱۲۰ نفر از مدیران موسسات پژوهشی و نیز مدیران حوزه پژوهشی کشور به منظور اعتبار سنجی و همچنین رتبه بندی عوامل شناسایی شده توزیع شده است. نتیجه تحقیق نشان می دهد که عدم شفافیت قانونی برای حمایت از موسسات پژوهشی خصوصی، اجرایی نشدن کامل معافیت های مالیاتی و بیمه ای و بوروکراسی و عدم انعطاف سیستم مدیریتی دستگاه های متقاضی در واگذاری پژوهش، مهمترین موانع در استفاده بهینه از ظرفیت موسسات پژوهشی خصوصی در ایران می باشند.

کلمات کلیدی:

تحقیق و توسعه، نظام ملی نوآوری، موسسات پژوهشی خصوصی، نهادهای حمایتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1470259>

